

Granollers Sardanista

per Miquel DOMENECH

La sardana i la joventut

Aquesta confrontació pot ésser profitosa a condició, però, de no oblidar que conté un perill: la temptació de relativitzar el valor d'un «signe», la sardana, en funció del que podríem anomenar una enquesta feta al jovent per tal de sondejar-ne el grau d'adhesió que, ara com ara, és prematur demanar-íno i ja veurem per què.

El que cal remarcar pensant en els joves és «aquesta llum única al món». En què consisteix? Assenyalen-ne, ara, tan sols un aspecte que escau amb la problemàtica de la sardana: «en que el català no comprèn la utopia com un ideal fantàstic i sense realitat possible, sinó com allò que arrela en la més pregona de les realitats: en la realitat de la il·lusió humana per quelcom que potser no podrà assolir mai, però que no deixarà mai d'enyorar». (Josep Ferrer i Mora)

Fixeu-vos que això forma part d'aquesta espontaneïtat dels joves que hem assenyalat abans com un valor «essencial». Analitzar aquest valor per tal de veure que pot interessar al nostre tema és el que farem amb l'ajuda de Maragall. Ell també s'havia dirigit als joves d'aquesta manera:

«El vostre riure corre pels carrers com la tramuntana: com

ella purifica i és testimoni de força. Tot i allò que a la seva empenta cau, és senyal que no era prou fort!, tot allò que s'emporta, bon vent!, fora febleses i malures! Però tot allò que permaneceix i s'aguanta ferm, ah! que n'ha d'ésser de fort, ah! que n'ha d'ésser de sagrat per tots els homes».

«L'esperit de la vostra rialla és l'ideal que la bellesa del món us inspira». «No tingueu sentit pràctic, que se us estroncaria el riure. No sou joves? Doncs demaneu la lluna».

Sobretot, demaneu la lluna, amics meus, des d'aquest vostre recinte d'ideal: i, no en tingueu cap dubte, la lluna anirà venint. Al principi la gent se'n riurà de vosaltres: la gent d'ulls tèrbols i boca espessa!, la gent de la malura o la feblesa, la gent del possible se'n riuran de vosaltres. Però quina diferència! Quin riure impotent... I mentrestant la lluna començarà a acostar-se.

«Quan ja ningú pugui negar-vos-la, quan us diguin homes madurs, quan us sembli que el vostre ja és aconseguit... torneu a mirar la lluna, i la veureu que és al cel tan lluny com abans, i que ja un altra jovent, rient, la demana. Recordeu-vos llavors de la vostra rialla d'ara!, i si

per cas us trobéssiu portant algun tabernacle, exposeu-lo a la rialla del jovent nou: així sabreu el que aquell tingui de fort, el que tingui de pur, el que en ell hi hagi de camí de la lluna».

Què ens diu Maragall que sigui aplicable al nostre context? Que «tot allò que a la seva empenta (la dels joves) cau, és senyal de que no era prou fort». I també però tot allò que permaneceix i s'aguanta ferm, ah! que n'ha d'ésser de fort».

Fixeu-vos que lluny estem de l'ambigüitat de l'enquesta que hem assenyalat al principi. El centre del planteig es basa en la capacitat de «permanèixer» que, en definitiva, és el judici imparcial de la història.

I penso que ja no cal afegir res més perquè el nus central de la qüestió, Maragall, l'ha plantejat amb prou saviesa, Treure'n totes les conseqüències i canalitzar-les amb realisme, és el que s'espera de les persones il·lusionades a l'entorn

de la sardana.

Aquesta «llum» és la que permet dir al jovent: «hem parlat perquè hem cregut». I creure en què?, ser la consciència d'un poble petit que, per molt que ho sigui, és el nostre, constitueix encara una glòria que segurament no ens envejarà ningú, però que és l'única que el destí ha volgut deixar per a nosaltres. No ens l'ha deixada pas com una palma, sinó com una creu. No hi ha res: agafem-la.

Aquesta llum bateja en els fons del nostre esperit per tristos i desolats que siguin els paratges interns que il·lumina, fa una claror única al món.

«És la nostra claror, la llum de Catalunya. Ens l'han tramesa misteriosament des dels fons de les centúries, uns homes que eren, pensaven i sentien com nosaltres».

«No n'hi ha prou en penedir-se del mal que s'ha fet, sinó també del bé que s'ha deixat de fer». (Gaziel)

Filatelia

La copa del mundo de esquí

Según lo previsto, se puso en circulación la segunda emisión del mes de marzo, y última de ellas, el pasado día 24. Un único valor compone la serie denominada «COPA DEL MUNDO DE ESQUI», de facial 5 pesetas y

con tirada de 8 millones de ejemplares. El motivo del sello es alusivo al tema y como puede observarse en la reproducción, de forma romboidal.

La próxima emisión prevista en el programa calendario de 1977, será puesta en circulación el próximo día 23 de abril, siendo la única prevista para dicho mes. Cuatro valores compondrán la emisión denominada «AUTOMOVILES ANTIGUOS ESPAÑOLES», cuya puesta en circulación coincidirá con el Salón del Automóvil y la Exposición Filatélica con motivo de la festividad de San Jorge en la Diputación de Barcelona. Intensa actividad para aquellas fechas de la que informaremos más adelante, en una próxima semana.

Los valores de la emisión AUTOMOVILES ANTIGUOS ESPAÑOLES serán los siguientes: 2 Pta. La Cuadra (año 1900), 4 Pta. Hispano Suiza (1916), 5 Pta. Elizalde (1915), y 7 Pta. Abadal (1914).

La próxima semana en esta sección reproduciremos dichos valores gráficamente.

NUEVA EMISION DE LA SERIE BASICA

Aunque no de forma oficial, han llegado a nuestros oídos rumores de que en una fecha próxima aún sin determinar, se van a poner en circulación nuevos valores de la serie Básica de S. M. el Rey, especialmente en lo que respecta a faciales bajos motivado por la carencia de los mismos en los despachos de Correos y estancos.

Únicamente un rumor que puede ser cierto de un día para otro.

Tipus i anècdotes

«VUELVO»

No fa pas molt temps que vaig veure una pel·lícula en la que, un autònom —que entenia de tot— si marxava del seu obrador per alguna conveniència, posava a la porta un rètol molt visible en el que hi deia «Me he ido»; quan tornava el girava, i llavors es podia llegir «Ya estoy aquí». Però més tard en posava un altre avisant «He vuelto a salir»; i, encara en cabien altres.

El protagonista... el mateix arranjava un televisor, que una planxa elèctrica... com escursava una porta de fusta!

Però no és pas la pel·lícula el que volia explicar, sinó el personatge granollerí de la setmana, que va ser conegut per en «Vuelvo», degut precisament al lleteret que penjava quan sortia. També «entenia de tot»; era un negociant (?) establert al carrer del Portalet, gairebé enfront mateix de la bacallaneria «can Feliçó».

Rememora:
Ferran
SALAMERO

AMB LA SEVA ESPOSA ANAVEN A VENDRE PELS MERCATS

Es valia d'artesans als qui proposava treball a «preu fet», molt ajustat. Jo també hi «vaig caure», pintant-li alguna cosa... fins a l'hora de cobrar (al tornar-te a «collar»).

Anava pels mercats amb la seva esposa i una bonica noia que, crec, la tenien afillada. Si és veritat el que es deia... devia fer molt poc negoci ell: em van dir que si les noies es deixaven emprovar les mitges... les hi regalava!

Conversant, un dia em va dir: —Volia ampliar el negoci i... pensava de venir al teu carrer!

—Deu voler dir al que jo visc, el de Santa Apolònia... doncs del carrer, jo, no en tinc pas cap!

I sí, Salvador Manzaneres —en «Vuelvo»— va venir a raure al carrer de Santa Apolònia

(Patrona dels Dentistes), prop la plaça de les Olles, amb una bona botiga; no deixaren pas, però, de concórrer als mercats de la rodalia. Encara que no era pas mala persona, a en «Vuelvo» se'l tenia per un «cantamanyanes»; a la família se la considerava com a seriosa i de bon veïnatge, raó per la qual, les vendes eren progressivament bones.

UN CONTRA-TEMPS FAMILIAR, VA SUPOSAR L'ARREST A EN «VUELVO»

Un xic excèntric, en Salvador, devia provocar algun problema familiar d'ordre moral, doncs el varen arrestar. Aquesta circumstància, va ser aprofitada per l'esposa i filla que... varen «fer el farcellet» i, deixaren l'estada.

Quan en «Vuelvo» va tornar... va trobar la casa buida: hi mancava el callu de la llar i, també, buida de gèneres. Va quedar com aixelat en Salvador, però... va posar un nou negoci: venia bombetes elèctriques i, com que se'n fonien sovint, no va faltari clientela.

Amb el cercle de les seves amistats... va anar fent una vida «al seu aire», fins a l'hora del R.I.P. Aquesta vegada no havia penjat el «Vuelvo»!